

Mik; 7:1-10.

Olyan jó lett volna úgy elérkezni ehhez az ünnephez, hogy az adventra már megbékélt a világ, és csak a szeretetre és a szeretet Istenének ünneplésére koncentrálhatnánk mi, és koncentrálna körülöttünk minden. Jó lett volna így kezdeni a karácsonyi készülődést. – De tudjuk: nem így érkeztünk el ehhez az ünnephez.

A világ ismét félelmetessé vált. Igen rossz szembesülni azzal, hogy az a biztonságtudat, melyben itt, Európában éltünk, illúzió. Egyszerű elbizakodottság. Még ma sem akarjuk ezt elhinni, pedig a vak is látja, hogy simán megtörténhet, hogy egy nap elindul, mint bármelyik másik, de számodra, vagy gyermekek számára, vagy épp a házastársadnak már nem fejeződik be. Nem szívesen nézünk szembe ezzel. *Hittanon a naiv gyermekek nagy hévvel bizonygatták, hogy igenis ki lehet védeni a terrortámadásokat. Jó lenne ebben hinni. Csakhogy az igazság az, hogy úgy lehet kivédeni a támadásokat, mint a fociban a gólokat. A lövések zömét egy jó kapus kivédi. De nincs olyan kapus, aki sose kapna gólt.* S ha te gyászolsz, akkor nem enyhíti fájdalmadat, hogy „de az előző öt merényletet megghiúsították”.

Félelmetes lett a jövő, és félelmek közt élnek az emberek. De nem véletlen ez. Sokkal inkább a mi szerető Istenünk figyelmeztetése Európának: *Vigyázzatok, rossz úton jártok.* – Istennek ugyanis szokása, hogy figyelmeztesse népét. Így tett Mikeás próféta korában is, amint arról tanúskodik felolvasott ígénk.

Azt mondja a próféta, hogy Isten megvizsgálta a népét, s olyan volt a nép, mint a terméketlen szőlővessző vagy a gyümölcstelen fügefá. Most karácsonyra készülve mondhatnánk azt is, hogy olyan, mint egy feldíszítettlen karácsonyfa, mely alatt hiába keresik a gyerekek az ajándékot. Isten nem találta a népén azokat a gyümölcsöket, amelyekre vágyott. Mik is ezek a gyümölcsök? Röviden szólva a szeretet. A szeretet Isten és az emberek iránt. Az Isten iránti szeretetet nevezhetjük úgy is, hogy szentség, azaz az Istennek átadott élet. *Szeretem Istent, naponként beszélgetek vele imáimban, időből adok neki, kedvét tetteimmel keresem. Figyelek rá, hogy mit mond írott igéjében, és mit mond igehirdetői által. Pihenő napjait megtartom, és ott vagyok népében, családjában, a gyülekezetben. Hálámat áldozataimmal is kifejezem.* – Ez röviden az Isten iránti szeretet. De Isten nem csak ezt várja. Ő keresi rajtunk az emberszeretet gyümölcsét is. És az emberszeretet jelent önzetlenséget, igazságszeretetet, hűséget, felelősségvállalást, becsületet. Jelenti az élet tisztaságát. Még gazdasági téren is. Sőt szexuális téren is. Minden téren. És jelenti az élet tiszteletét, még az ellenséges ember tiszteletét is. Sok dolgot jelent tehát a szeretet. De keveset talált mindebből Mikeás korában népe életében Isten. Sőt. Úgy nézett ki, hogy egész kivesztek az országból a hívők, elfogytak az Istent igazán szerető emberek.

Viszont talált mind e helyett becstelenséget, alattomos vérontást, korrupciót, családi ellenségeskedést és képmutató vallásosságot. És erre azt mondta az Isten: **Eljön büntetésed napja.** Eljön a félelmetes világ. Mert ez nem mehet így vég nélkül, mert nem erre teremtettelek téged. S tudjuk jól, Mikeás korában az Asszír csapatok végigrabolták az országot, de Jeruzsálemnek Isten akkor még megkegyelmezett. Aztán az ország is hamar megszabadult akkor, de a figyelmeztetés így is igen kemény volt, hisz a vidéki településeken azért sokan szenvedhettek, akár meghalhattak az Asszirok rabló hadjárata folyamán.

Vajon ma, ha Isten Európában, vagy éppen itt Magyarországon keresné a gyümölcsöket, az iránta tanúsított szeretetet és az emberek közti tiszta, igaz szeretetet, vajon mit találna? Vajon hol találná a hívők seregeit? Nem azt mondaná-e, hogy kivesztek az országból a hívek. Templomba járással a nép öt százaléka se fárasztja magát. Nem akar így kedveskedni népünk az Istennek. (S ebben az összes felekezet benne értendő.) S vajon hány ember van, aki nem műkedvelő, nem hébe-hóba, s nem csak „ha ráérek” keresztyén, hanem aki valóban szívből szereti az Urat? Nem mondaná-e ma is Isten, hogy kivesztek a hívők? Vagy csak azt mondaná, kiveszöfélben vannak?

Aztán mit találna? Ma mondaná-e azt, hogy fogytán a becsület, meg hogy jól használják kezüket a rosszra? *Egy biztonsági őrtől hallottam, aki történetesen kedves testvérünk is, hogy itt Pakson úgy lopnak az emberek, mint a szarkák. S nem csak a szegények vagy hátrányos helyzetűek, hanem mindenféle népség. Jól szituált ember viszi ki a tévét a boltból fizetés nélkül. Aztán kiderül, hogy ki tudja fizetni gond nélkül, de azért megpróbálta. Nem ok nélkül írták ki annak idején Bécsben, hogy „magyarok, ne lopjatok”.* A korrupció állítólag erősen fertőzi országunkat. Nekem erről személyes látásom nincs, de a felmérések a hírek szerint erről tanúskodnak. A bizalom kiveszett, a szeretet és béke sok családból elillant. Ma nem jelentik fel egymást a házastársak, hisz ma már nincs kinek, mint '90 előtt volt, de sok házasságban becsapják, megcsalják, elhagyják és cserben hagyják egymást az emberek. Én ezt látom, s ne gondoljuk, hogy Isten mindezt nem látja. Hisz tudjuk, hogy ő többet lát, mint én.

S vajon mit lát Isten, ha a mi életünket vizsgálja? Mit talál, ha rajtunk keresi a szeretet gyümölcseit? Láthat-e a szívedben iránta való hálát és szeretetet? Láthatja-e, hogy legalább te és a családod ott vagytok a hívők seregében? S ha otthonodra tekint, láthat-e békés családot, s ha kezedre néz, láthat-e büntől tiszta kezeket? Mit láthat Isten, ha a mi életünkre néz? – Azt hiszem, az adventnek elég jó programja lehet végiggondolni ezeket a kérdéseket.

Az biztos, hogy annak, amit Mikeás korában talált az Úr, annak félelmetes jövő lett az eredménye. Hisz ott volt az asszír pusztítás, majd később a Babilon általi megsemmisülése az országnak. S az is biztos, hogy annak a gyümölcstelenségnek, istentelenségnek és erkölcstelenségnek, melyben Európa évtizedek óta él, a félelmetes jövő a következménye. Idegenek sokasága mászkál tetszése szerint fel-alá földjeinken, s hajdan biztonságos városainkban rendeznek fegyveresek vérfürdőket. Szülők félnek iskolába engedni gyermekeiket, és görcsben vagyunk, ha valamelyik családtagunk repülőre száll. – **Mert a bűn félelmetessé teszi a jövőt,** mert a bűnnek ez a természete.

Ha azonban Mikeás ennyivel elintézte volna a dolgot, akkor nem próféta lett volna, hanem egy egyszerű politikai elemző. Mikeás azonban mást is tud mondani. Mert Mikeás próféta által Isten egy alternatív életteret kínál nekünk: Isten arra hív, hogy ne félelemben éljünk, hanem az ő ígéreteiben. Isten ugyanis egy ígéretes jövőbe hív téged, s ha meghívását elfogadod, akkor máris az ígéretes erőterében, az ígérete vonzásában, az ígéretes vigaszában, reményében

és derűjében élhetsz. Életed bizakodóvá válhat, mert Isten ígéretei fixek. (S itt meg kell jegyezni, hogy Isten nem a csalfa, vak remények birodalmába hív, hanem a sziklaszilárd ígéreték erőterébe.) S hogy ez mit jelent a gyakorlatban, nézzük meg a prófécia alapján!

Mikeás azt mondja: Egy istentelen és erkölcstelen világban élsz, melyre eljön a büntetés napja. S még tovább menve azt is mondja: „Az ÚR haragját hordozom, mert vétkeztem ellene” – tehát magát sem vonja ki valami szemforgató kegyes göggel a környezetéből, hanem elismeri a saját bűnét és felelősségét. Mintha azt mondaná: Én is vétkecs vagyok, de én az URat várom, a szabadító Istenben reménykedem, meg is fog hallgatni Istenem! – és ezzel a bűnvallással és Isten iránti bizakodással már be is lépett a próféta az Isten ígéreteinek birodalmába. Számára megkezdődött az ígéretes jövő. Mi is vele tarthatunk. Te is vele tarthatsz. Bárki megteheti Isten előtt nyugodtan a bűnvallás bátor lépését, mert Isten ígérete, hogy az alázatosnak kegyelmet ad (Jak;4:6). Meg az is, hogy: „Ha megvalljuk bűneinket, ő hűséges és igazságos: megbocsátja bűneinket és megtisztít minden gonoszságtól.” (1Jn; 1:9) És az is Isten ígérete, amit Mikeásnál olvastunk: majd ő intézi peremet. És Ézsaiásnál, Mikeás kortársánál, az is kiderül, hogy a perünknek intézése úgy zajlik, hogy a bűneinkkel megbántott Isten, Jézusban magára veszi bűneinket. Ő szenved meg helyettünk, és nekünk igazságot ajándékozik. Egyszerűbben mondva, vállalja helyettünk a felelősséget, kifizeti a tartozásunkat, és megbocsát nekünk, mert szeret. Ő ilyen csodálatosan intézi el perünket. És ez az ígéret már Jézusban beteljesedett. Igaznak bizonyult. Isten nem csak beszélt erről, hanem már kétezer éve annak, hogy meg is tette. Erről már utólag mondja Pál apostol: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozná nekünk vele együtt mindent? ³³Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megígazít?” (Rm; 8:32-33) – majd úgy fűzi tovább gondolatait, hogy meg van győződve Jézus áldozata után, hogy semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől. Bátran beléphetünk hát bűnvallásunkkal Isten ígéretes jövőjébe, a nekünk készített boldog jövőbe. Csak valld meg, hűtlen voltál, elhanyagoltad Istenedet, és vétkeztél az emberek ellen is. Valld meg, és inentől kezdve Isten intézi peredet. És az ÚR lesz a te világosságod, ahogy ígéri: *igéje mécses lesz a te lábad előtt* (vö. Ps; 119:105). Azaz a világ erkölcsi sötétben tévelyeg, de te a Biblia segítségével tudni fogod, hogy mi a jó, és Isten Lelke segítségével, imádságos segítségül hívásával meg is teszed a felismert jót. S bár mi is a halál völgyében járunk, és a világ sötétjében élünk, és ennek megfelelően fájdalokat is szenvedünk, de ha megkérdezik tőlünk: „Hol van az ÚR, a te Istened?” – akkor büszkén mondhatjuk ugyancsak egy ígéretre, Jézus ígéretére hivatkozva azt, amit egyébként meg is tapasztalunk, hogy itt van velem. Itt van a mélységben is, mert megígérte, hogy „veletek vagytok minden napon a világ végezetéig” (Mt; 28:20). Bizony egy egészen más erőter az, amiben – ha Jézusnak adtuk életünket – élhetünk. Egészen más minőség az ígéretes világában élni, mint a félelem világában. Mindkettő itt van a földön, mindkettő ugyanabban a környezetben él, és mégis teljesen más a kettő. Két külön dimenzió egy ugyanazon térben. Aki nem éli, tán elképzelni sem tudja. De bárki megtudhatja, mert bárki átléphet Isten ígéreteinek világába. És aki belép, megtapasztalja a megígért és jelenvaló áldást, és meglátja az ígéretes boldog jövőt, amely felé tart e dimenzióban az emberek élete. Meglátjuk a boldog, örök célt, érezzük a mennyország vonzását, látjuk a kincset, amit semmiféle ellenség vagy terrorista el nem vehet tőlünk. Látjuk az örök boldogságot, mely elérkezik hozzánk. Eljön az, akit várunk, az az Úr Jézus, aki azt az ígéretet adta nekünk: „Bizony, eljövök hamar” (Jel; 22:20) – Mi őt várjuk az adventban, és az ő ígéretében bízva kérhetjük őt, aki minden ígéretet beteljesít: „Jövel, Uram Jézus!” Ámen.

1. Milyen jellemzői vannak a Mikeást körülvevő társadalomnak az ige alapján?
2. Mi a Mikeás-kori társadalmi viszonyok következménye a 7:4b vers szerint?
3. A próféta elutasítja-e magától a felelősséget, vagy részesnek tudja magát is a nép bűnében? (9.)
4. Mi adja a próféta reménységének az alapját? Kiben bízunk, kire hagyja „perének” az intézését?
 - a) Te mekkora belső békességgel érkezted az adventhez?
 - b) Mennyiben hasonlít a Mikeás-kori helyzet a mai Európai viszonyokra? Miben kéne Európának változni ahhoz, hogy reménytelibb lehessen a helyzete?
 - c) Téged mennyire visel meg a mostani politikai helyzet (háború, migráció, terrorizmus)? Látsz-e összefüggést az európai viselkedés és a rossz következmények között?
 - d) Te mered felvállalni Isten és emberek előtt, hogy saját bűneid okán te is felelős vagy a népünk és kontinensünk romlott állapotáért?
 - e) Számodra a nehéz helyzetekben jelentenek erőt és vigasztalást Isten ígéretei? Esetleg van olyan ígérete, amelyik különösen is fontos számodra?
 - f) Hogyan fogsz ráhangolódni a karácsony ünnepére? Milyen adventi lelki programod van ehhez?